

Copyright © 2003 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Anchetele unui detectiv singur / George Arion. - București : Crime Scene
Press, 2017
ISBN 978-606-8959-00-9

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2017
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Cele mai multe dintre aceste 99 de schițe polițiste au apărut
săptămânal în suplimentele *Tineramo* și *TV* ale ziarului *Ziua*, la
inițiativa lui Sorin Roșca Stănescu. Luana Dushka a vegheat la
punerea lor în pagină. Primul cititor al acestor narațiuni a fost
Alexandru Arion. Autorul le este profund recunoscător.
Desigur, *Anchetele unui detectiv singur* este o culegere de ficțiuni
literare, cu personaje și întâmplări inventate, fără corespondențe
în realitate.

GEORGE ARION

ANCHETELE UNUI DETECTIV SINGUR

Ediția a II-a

CRIME
SCENE
PRESS
2017

ANCHETELE UNUI DETECTIV SINGUR

SUMAR

Prima anchetă	7
Agentul literar	13
Agonia unei veri putrede	18
Amnezie	23
Asasina umflă potul	30
Asfalt topit	36
Uscarea banilor spălați	43
Beleaua	49
Bunicuța criminală	54
Cafea cu aromă de bărbat	59
Caietul de regie	64
Clona	69
Coletul ucigaș	75
Complot	78
Fără scăpare	83
Crima din tablou	90
Cripta blestemată	96
Darts	103
Execuție la oră exactă	111
Fantoma fără cap	117
Fața și reversul	121
Fumătorul de pipă	127
Sanatoriul groazei	132
Glasul hoților din tren	138
Intermediarul	145
O pasă de la Jordan	154
Camera cu jucării	158

Sinuciderea din strada Magnoliei	164
Mesajul morții	169
Misterul tabloului furat	178
Asta să i-o spuie lui mutul!	184
Necunoscutul în negru	195
Talk-show cu moartea	200
Păcăleala	205
Pentru o geantă de parai	211
Un ucigaș în paralel	216
Peretele fals	221
Gigant pe jumătate	226
Prietenul ucigașului	231
Prostituată la marginea drumului	237
Praf în ochi	242
Răspuns final	249
Recuperatorul	254
Rețeta ucigașă	260
Rex contra Rex	263
Roiul	269
Urma de sânge	274
Șantajul și forajul	281
Scrisoarea de adio	287
Sechestrata	292
Sinucidere pe portativ	298
Șoarecele	304
Șoimul fără un ochi	311
Casa cu stafii	316
Strangulatorul	322
Substituirea	328
Moartea vine prin fax	335
Ultima crimă, prima crimă	341
Nevăzut, necunoscut	354
Conversații de noapte	360
Taxa de protecție	366
Țeapa	372
Și vampa singură s-a stins	377
Ultimul rol	384
Săptămâna fără vineri	389
Acea căldură blestemată	395
Alergie la flori	401

Asasinatul trebuia comis rapid	408
Aurolacul de la miezul nopții	413
Cadavrul din bibliotecă	418
Crima de la debarcader	423
Sfârșitul trișorului	428
Gândește pozitiv, partenere!	433
Hoți din apartament	438
Oferta specială	442
Opera perfectă	448
Bonsai	454
Povestirea care ucide	461
Proteza cu dinți de argint	466
Un criminal în serie	471
Urechea cu bucluc	476
Vertij	481
Cârțița	485
Ușor cu pumnalul pe nări	490
Cadavrul din baie	495
Detectivul și coniața	500
Lamentație la moartea unei beizadele	507
Caseta deocheată	512
Bal mascat	520
Baronul	525
Un detectiv cu ghinion	530
Piromanul	536
Cămătarul	541
O moarte accidentală	545
Pedofilul ucigaș	551
Manuscrisul furat	556
Veștile bune nu vin noaptea	565
Imposibila anchetă	574
Dublul atac de cord cu asasinat	582

PRIMA ANCHETĂ

Polițistul plecase în grabă de la cârciuma din sat unde încerca să se răcorească bând o halbă cu bere. Nu apucase să ia decât două înghițituri și se auziră țipetele sfâșietoare ale unei femei:

– Săriți! Ajutor!

Câteva clipe, mușteriii se priviră nedumeriți unii pe alții, neînțelegând ce s-a întâmplat. Apoi se năpustiră pe ușă și se opriră în uliță, căutând să priceapă de unde vin strigătele.

– Ajutor!

În cele din urmă se dumiriră de unde răzbat până la ei țipetele deznădăjduite. O porniră în fugă spre gospodăria lui Timofte, căruia localnicii îi spuneau Hapsânul fiindcă era rău de gură, hrăpăreț și bătăuș. Mulți îi purtau pică și preferau să-l ocolească atunci când îl întâlneau.

În curte se strânsese deja lume care se înghesuia în jurul șopronului. Polițistul ajunsese mai târziu. Era gras, își desfăcuse bluza pătată de transpirație la subsoori și-și ținea cu o mână șapca iar cu cealaltă își ștergea chelia cu o batistă uriașă.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

O femeie între două vârste se desprinsese din grup. Era mărunțică de statură, îmbrăcată cu o bluză decorată de soare și-și apăra capul cu o broboadă.

– Dom'șef, Timofte s-a omorât!

– Cum așa?, răspunse neîncredător polițistul ale cărui gânduri zburau spre halba cu bere rece pe care o părăsise pe masă.

– S-a spânzurat! Acolo, în șopron!

– Faceți loc să văd!

Polițistul intră în șopron. Aici lumina pătrundea cu greu printre bârne. Era răcoare și la început nu distinse mare lucru. După ce se mai obișnuia cu semi-obscuritatea, zări câteva fiare aruncate pe jos, niște valuri de sârmă, câțiva baloți de paie, niște sape și cazmale. De-abia după ce aruncă o privire în sus îl văzu și pe Timofte atârnat de un ștreang.

– Dați-l jos! Poate îl mai salvăm!, ordonă polițistul celor care pătrunseseră împreună cu el.

– Ce să-l mai salvăm, dom'șef? E țeapăn tot. E rece! A făcut-o azi-noapte.

– Mda, zise polițistul după ce puse mâna pe trupul rigid.

După care nu mai zise nimic. Căldura îi alungase parcă orice gând. Era conștient că toată lumea așteaptă de la el ordine, organizare, dar lui nu-i trecea prin minte nimic. Doar din când în când viziunea halbei cu bere rece îl făcea să înghită în sec.

– Uite, dom'șef! S-a urcat pe scaunul ăsta, a legat ștreangul de grindă, și-a băgat capul în laț și apoi a dat ortul popii.

În glasul femeii nu se simțea nicio urmă de regret. Privea la trupul fără viață care atârna ca un pendul

urias. De altfel, nimeni nu părea să-l regrete și nu se zărea nicio lacrimă pe vreun obraz.

Omul ordinii se scărpină în cap, neștiind în continuare ce trebuie să facă. Tot ceea ce învățase îi zburase din minte ca șters cu buretele. Nu avusese niciodată un astfel de caz. În cele mai grave situații trebuise să despartă niște bețivani care se încăieraseră pentru un fleac.

Cineva ridicase scaunul – de fapt, un taburet a cărui vopsea se scorojise. Ca smuls din transă, polițistul se răsti spre cel care îl ridicase.

– Nu atingeți obiectele!

Apoi, spre ceilalți:

– Afară! Toată lumea afară!

Bucuroși că în sfârșit cineva luase hățurile în mână, oamenii se buluciră spre ieșire. Polițistul o căută din ochi pe femeia care descoperise cadavrul. Îi făcu un semn, își scoase un carnețel murdar dintr-unul din buzunarele largi ale pantalonilor și un creion cu vârf bont.

– Cum te cheamă?, o întrebă el, deși o cunoștea de multă vreme.

– Floarea Gheorghe, răspunse mândră femeia fiindcă era luată în seamă.

Bărbatul în uniformă notă cu grijă numele, blestemând creionul care refuza să scrie.

– Ce căutai aici?

– Dom'șef, cu Timofte suntem vecini. Venisem să-l rog să ne mai poarte pe la judecăți. Zicea că atunci când am făcut gardul noi i-am intrat în bătaură cu o jumătate de metru. Minte, dom'șef! Adică mințea!, se corectă ea. Nu i-am intrat nici cu o palmă

de pământ. Cine-ar fi îndrăznit, când îl știa tot satul cât e de sucit?

– Și?

– L-am strigat la poartă dar nu mi-a răspuns nimeni. Am văzut însă ferestrele de la casă deschise așa că am intrat în curte. L-am strigat din nou, mi-am zis că e în fundul curții și că n-aude. E singur, dom'șef...

– Știu, o întrerupse polițistul și în memorie îi veni imaginea femeii lui Timofte care se stinsese de atâtea bătaii câte îndurase și de viața chinuită pe care o dusesese lângă bărbatul ei.

– L-am strigat din nou, dar nu mi-a răspuns. Am început să-l caut și așa am dat de el în șopron.

Lumea care asculta era dezamăgită. Ar fi vrut să audă o relatare palpitantă, dar aceasta fusese scurtă și fără niciun element de suspans. Floarea Gheorghe nu se pricepea să povestească.

– Am început să strig după ajutor. Asta e tot.

Apoi, simțind că auditoriul ar fi vrut mai multe de la ea, începu să comenteze.

– L-a pedepsit Dumnezeu de cât rău a făcut. Are vreo zece procese cu oamenii din sat. Se judecă pe pământ. Acum îi stă în gât, că nu-i mai ajungea. L-o fi luminat și pe el Cel de Sus; și-o fi dat seama de cât rău a făcut pe lume. Așa că și-a luat zilele.

Polițistului nu-i ardea însă de comentariile femeii. Închise carnetul și-l vârî, împreună cu creionul, în buzunar. Nu mai trebuia decât să anunțe mai sus ce se întâmplase și pe urmă să se ducă liniștit să-și termine halba.

– E limpede ca lumina zilei că s-a spânzurat. Ăsta e un caz clasat, zise el plin de importanță.

N-am avut de lucru și, spre uimirea mea, m-am auzit rostind.

– Ba nu e un caz clasat.

Polițistul ridică ochii spre mine și mă măsură din ochi ca pe o gănganie.

– Tu de unde ai mai răsărit? Cine ești?

– N-are importanță cine sunt. Dacă vrei să știi, sunt aici pentru o altă anchetă.

– Și de ce nu-ți vezi de ancheta dumitale?

Polițistului i se dusesese din nou toată buna-dispoziție.

– Fiți fără grijă, o să-mi fac treaba pentru care am venit. Dar în privința omului ăstuia vă înșelați.

– Zău?

Îmi păstrez, ca de obicei, calmul care îmi scoate din sărite și mai rău adversarii.

– Veniți cu mine!

– Da' cine ești dumneata să dai ordine?

N-am cu cine discuta așa că renunț.

– La o primă vedere, Timofte sau cum îl chema pe spânzurat...

– Timofte, Timofte..., confirmă mulțimea care se pregătea pentru un alt spectacol și aștepta cu suflarea tăiată desfășurarea evenimentelor.

– La o primă vedere, Timofte s-a urcat pe un scaun, și-a pus lațul de gât din cine știe ce motive, a împins scaunul cu piciorul și și-a dat drumul în gol...

– Așa, așa..., se aude rumoarea celor zece, cincisprezece inși din curte.

– Toate bune și frumoase, dar ceva nu se leagă.

– Ce nu se leagă?, bate în retragere polițistul, care nu se mai simte așa de sigur pe el.

Nu simt nicio tresărire de orgoliu fiindcă am observat ceva ce toți ceilalți au trecut cu vederea.

– Scaunul, rostesc eu cu oboseală în glas.

– Ce-i cu scaunul?

– Scaunul e cu o palmă mai mic decât i-ar fi trebuit lui Timofte să ajungă la grindă. Cel – sau cei – care l-au spânzurat au aruncat taburetul fără să bage de seamă că nu e destul de înalt pentru ca Timofte să se sinucidă.

Rostesc aceste vorbe, mă îndrept spre poartă, o deschid, o închid cu grijă în urma mea. Îi las pe cei din curte încremeniți sub soarele care continuă să ardă nemilos.

AGENTUL LITERAR

Norocoasă viață mai avusese și Sorin Zamfirescu! Stele binevoitoare vegheaseră asupra lui și îl înzestraseră și cu frumusețe și cu talent în mai multe domenii. Și asta încă din copilărie. Jucăriile meșterite de el – era pe vremea când în magazine nu se găseau, ca azi, trenulețe electrice, mașinuțe, cuburi colorate, jocuri ingenioase – arătau mai grozav decât ale celorlalți. În școală era dat mereu ca exemplu – un băiat bine-crescut, care învăța bine la toate materiile, fără să devină un tocilar, plăcându-i și cartea și sportul. Câștigase mai multe concursuri de natație, ajungând să reprezinte țara și la întreceri internaționale, de unde venise cu medalii prețioase. Urmase câțiva ani de Politehnică unde fusese eminent. Bruscu se răzgândise, se înscrișese la Medicină, dar după un an se plictisise și se dusese la Litere unde din nou fusese un student strălucit. După absolvire se remarcase prin câteva cenacuri și i se prezisese un viitor frumos în proză, dar după ce publicase câteva schițe și povestiri promițătoare, dispăruse din câmpul literelor, spre regretul junelor care îl adorau chiar și fără să-l citească, numai văzându-i fotografia prin reviste. Un demon al neliniștii părea să fi pus stăpânire pe el, astfel încât să nu-l lase să urmeze o cale până la capăt, oricât de glorioasă i s-ar fi arătat. Prefera să ia totul de la